

ÉGBEKIÁLTÓ

Amikor szakálla nőtt a szekrényeknek,
és a lambériát kaparászni kezdték az árnyak,
fotelágyam karfájára kucorodott.
Sutyorogtunk,
lapozgattuk a néma családok könyvét.
Pedig nem szabad,
másokkal nekem nem szabad –
csak hogy őt akkor nem éreztem másnak.

Amikor neve lett, távolodni kezdett.
Magasból követelte a közelséget,
és neki is szakálla nőtt.
Sehogy se jött a számra, hogy atyám.
Azt adtam neki, amit senki másnak:
bűneimet soroltam szépítés nélkül.
Nem szólt közbe, és a lista egyre hosszabbra nyúlt.
Szeret? Nem szeret? Miért kér olyat, ami ennyire fáj?

Apróságokkal indult. Néhány cseresznyemag.
Azokkal lövöldöztem, és vörös lével pecsételtem össze
a vasárnapi ruhám. Nem vigyáztam, mohó voltam, és önző,
lelegettem a zsenge zöldborsót, ment is a hasam megint,
de nem jöttek rá, már sosem jönnek rá, erre ügyelek,
nem szabad betegséggel ijesztgetni anyut,
csak akkor megyek ki a vécére, ha senki nem tudja,
hol vagyok. Ma is így volt, ültem matekon,
az órát nem követtem, csak szorítottam
a comb- meg a fenékizmaimat, hogy kibírjam
szünetig, mert hazáig már semmiképp.
Pedig alig ittam vizet, hogy ne kelljen a hányingerszagú
lányvécebe pisilni, ahol az ajtókat becsukni sem lehet.
Tessék, nem iszom eleget, ez is egy bűn.

Szorongattam a combjaimat, és jó volt,
pedig rossz dolog a combjaimat összeszorítani,
a fotel karfáján lovagolni sem szabad,
se a rázkódó biciklinyeregnek örülni, szégyellni kell,
szégyellni magam, mert jön a pokol meg az ördögök,
és viczorognak, úgy viczorognak,
mint azok a férfiak a képernyőn, az ORF1 helyén.
Tizenegyedtől más csatorna van, felnőttfilmek.
Nem mondom ki, de tudom, mit csinálnak: nőket basznak,
nagyon megbasszák őket, és mondják, hogy jó kislány,
amikor nyelik a gecit. Jézusmária, miket beszélek!
És most egymás után van a geci meg Mária,
most már biztosan elkárhozom.

Viczorognak az ördögök, recsegik, hogy hazug, hazug,
nem is az ORF1 volt, olyan későn tilos tévézni,
egy születési zsúron volt, egy házibuliban, kilencévesen
van már házibuli, meg pornó, meg pokol,
minden van, csak úgy kell csinálni, mintha nem volna,
mintha nem látnám, hogy viczorognak,
ezer foggal viczorognak az ördögök;

hazug, hazug, nem vagy te kilencéves,
és tényleg nem vagyok.

*

Lopom a figyelmet, időt, teret, és dehogy,
dehogy van az úgy, hogy fő az őszinteség,
dehogy van úgy, hogy szépítés nélkül,
hogy ami a szívemen, az a számon.
A mondás nem talál, énrám nem talál,
csak karattyolok itt összevissza,
miközben a szívemet beton béléstestek alatt tartom,
mint az öngyilkos kutyámat,
amelyik folyton szökni akart.

Rozsdás láncsal akasztotta föl magát arra a fára,
amit akkor ültettek, amikor megszülettem.
Az én diófámra.
A számon rúzs, a szívemen föld és beton.
A dögöt nem kaparják ki a kóbor állatok.
Sok béléstest kellett, széles gödröt ástunk,
mert Vacak megnyúlt, hosszúra nyúlt, mint ez a vergődés,
ez a kétségbeesett próbálkozás,
hogy összeegyeztessem az összeegyeztethetlent,
megtaláljam a pontot,

amikor még tudtam követni, kinek mit hazudtam,
amikor volt még valami sejtésem arról, mikor vagyok én;

de azt hiszem,
mindig is össze voltam mosódva a tájjal, a tekintetekkel, veletek.
Ugyanaz a kéz kötött ki a fához, amelyik etetett,
ugyanazt hörögték behatolás közben, mint amikor
a kiváló magaviseletemet dicsérték.

*

A dolgok kétértelműsége,
a dolgok ezerfélesége,
hogy hová lettek a dolgok egyáltalán –
jó kislányként keresem, mihez igazodjak,
próbálok tetten érni a pillanatot, amikor megváltozott a jelentés,
vagy egyáltalán, lett jelentés;
de minden most van,
kilencéves vagyok, harmincéves vagyok,

minden mindent és semmit jelent,
a Stranger Things, a kántálás, a clickbait címekről készített
clickbait összefoglalók, az űrszondák, a részecskegyorsító,
a pásztorokpásztorok;
Krisztus urunknak áldott születésén
a Pókember egymilliárdos bevételt hozott,
medvenyomok a hóban, boszorkány a kolozsvári erdőben,

első hullám, második hullám, harmadik hullám, negyedik hullám,
a tengerpartot járó kisgyerek,
de nincs egyetlen, nincs egyetlenegy,
a kő marad,
a víz marad,
nem marad,
folyik, lehet folytatni, bármeddig folytatni,
addig hagyni nyitva a csapot, amíg belefutadok,
beleőrülök, hogy ezek az aranyos kismajmok
mi mindent kitalálnak,
milyen cifra nyomorban vergődnek
ahelyett, hogy békésen kurkásznák egymást.

Hová lettek a plüssállataim?

Vicsorognak az ördögök, recsegik, hogy dehogy kurkásznak,
majompofával vicsorognak, és egymásba marnak.
Hegyes szemfogaik újra és újra szétszaggatnak.

*

Tudhatnám végre, ki vagyok, hol vagyok.

Énhatékonyság,
önmenedzselés,
határok meghúzása
– bólogatok,

és közben egy pohár málnára gondolok,
ami hatszáz kilométert utazott hozzám,
egy pohár málnára, amit egy nagymama
a boldogfalvi kertjében szedett.

Ebből nem a nosztalgia a lényeg, nem is a határ,
nincs anno, nincs bezzeg, nincs odaát:
mind egyszerre vannak
az ellentmondó, a sokatmondó, semmitmondó képek,

és köztük elrejtve a nagymamák, a szuperhős nagymamák,
akik azt hirdetik, hogy nem lehet velünk bármit megtenni,
és igenis ér,
igenis ér dühösnek lenni,
huszonegy évvel később is lehet üvölni,
HOGY HA MÉG EGYSZER HOZZÁM ÉRSZ,
SZÓLOK A NAGYMAMÁMNAK;
és nagyon vigyázz, mert nem ember már,
az én nagymamám halhatatlan,
és vele vannak mind a nagymama-seregek,
és az ördögök hiába viczorognak,
és hiába erőltetik rám akaratukat.
A nagymamám megvéd, kiáll értem.
Lekvárt főz a nagy üstben,
és nem hagyja, hogy bántsanak.